

dan delt Afstemning. Jeg vilde nemlig, forsaavidt det cærede Thing ikke maatte ville stemme mod Vndringsforslaget under Nr. 6 i dets Helhed, dog foreslaa og anbefale, at man indskrænker sig til kun at vedtage den første Del af Vndringsforslaget, altsaa med andre Ord til at optage den Bestemmelse, der fandtes i den oprindelige § 13, nemlig om at den hele Bestemmelse ikke kommer til Anvendelse paa Udlændinge, der have været flere Aar her i Landet; derimod vilde jeg meget ønske, at man lod de Ord „eller hans Tilstedeværelse her maa anses for at være til Skade for den danske Stat“ blive staaende. — Hvad de af to cærede Medlemmer stillede yderligere Vndringsforslag angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at det er ganske rigtigt, som det er udtalt af den cærede Ordfører (Holstein-Ledreborg), at Vndringsforslagene under Nr. 3 og Nr. 6 ere Supplementer til de Vndringsforslag, der ere fremkomne fra det cærede Udvalgs Side. Forslaget under Nr. 7 forekommer mig at være et meget fornuftigt Forslag, som jeg derfor ikke kan have Noget imod, og ligeledes finder jeg, at Forslaget under Nr. 8, der gaar ud paa at sætte en vis Frist for Lovens Skrafttræden, er ganske hensigtsmæssigt. Det havde ganske vist ligget i Ministeriets Magt at skaffe den fornødne Tid til Gjennemførelsen af de forbedrende Foranstaltninger ved at lade nogen Tid hengaa, inden Loven kom ind i Lovtidsenden; naar der ikke sættes en udtryffeligt Frist for, naar en Lov træder i Kraft, træder Loven nemlig, som bekendt, i Kraft 8 Dage efter, at det Nummer af Lovtidsenden er udkommet, hvori Loven indføres. Men jeg tilstaa, at jeg foretrækker i de fleste Tilfælde at sætte en bestemt Termin ind i selve Loven, og hvad jeg saaledes gjør i Almindelighed, det gjælder ogsaa om dette særlige Tilfælde. Fremdeles forekommer det mig, at det Forslag, der er stillet under Nr. 2 til en anden Affattelse af det 3die Stykke i § 4, maa siges at være helbigt; det gjør det tydeligt, hvad der har været Meningen med den hele Bestemmelse. Disse Forslag kan jeg altsaa forsaavidt ubetinget skjenke mit Bifald; hvad de tilbageblivende 3 Forslag angaar under Nr. 1, 4 og 5, da stiller jeg mig temmelig indifferent med Hensyn til Forslagene under Nr. 1 og 4, og forsaavidt har det glædet mig, at de cærede Forslagsstillere heller ikke synes at lægge nogen særlig Vægt ialfald paa et af disse Forslag, nemlig det første. Det er jo, som det er blevet udtalt af det cærede Medlem, som sidst havde Ordet (Schjørring), Meningen med dette første Forslag, ikke at gjøre nogen Realitetsændring, men kun at indføre en formentlig bedre Affattelse. Det forekommer mig imidlertid at være tvivlsomt, om det er en bedre Affattelse, som foreslaas. Det kan vistnok ikke være tvivlsomt, at naar der tales om, at omvandrende Latere, Musikanter osv. ikke maa tage Ophold her i Landet, er det Meningen dermed, at det skal afgjøres

ved en fornuftig Undersøgelse af hele deres Forhold, hvorvidt overhovedet dette Prædikat, Omvandrende, kan passe paa disse Personer. Naar det derimod hedder, at de ikke maa komme ind i Landet „forsaavidt de ville søge Erhverv ved Omvandring“, saa er det ganske vist, at det maasse i det enkelte Tilfælde kan være noget vanskeligt at komme rigtigt paa Spor efter, hvad der ret er deres Billie. Man vil, altsaa ogsaa, naar man sætter Definitionen ind paa den Maade, blive nødt til at anvende et fornuftigt Skjøn med Hensyn til Fortaaelsen af Bestemmelsen, som den nu foreslaas, og det forekommer mig derfor, at der ikke vindes Noget ved denne Vndring; men naar der ikke vindes Noget, synes det mig rigtigt at lade det blive ved den Affattelse, dette Punkt nu engang har faaet i det andet Thing. Hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, kan jeg i og for sig ikke have Noget imod, at de paagjældende to Bestemmelser udgaa. Jeg vil give det cærede Medlem Ret i, at de ikke behøves i Loven; selv om de ikke findes der, kan man meget godt komme ud af det; Politimestrene ville vistnok selv kunne hjælpe sig, og hvis de ikke kunne det, kan man ad anden Vej give de fornødne Regler. Men ogsaa her kan jeg kun henstille, om det cærede Thing finder det Umagen værd at gjøre Forandring i det Forslag, der er vedtaget af det andet Thing. Der er saaledes af Forslagene fra de cærede Medlemmers Side kun Vndringsforslaget under Nr. 5 tilbage. I de Betragtninger, som bleve gjorte gjældende af det cærede Medlem, er der tilvisse Meget, hvis Rigtighed ikke kan bestrides. Jeg maa indrømme, at naar man ser Sagen fra Politiets Side, er det helbigt at have en saadan Bestemmelse, som den, der foreslaas under Nr. 5. Jeg forstaa fremdeles meget vel, at det cærede Medlem betragter Sagen fra dette Synspunkt, og jeg giver det cærede Medlem Ret i, at man ikke uden videre kan indvende mod hans Forslag, at der derigjennem tilveiebringes en Uliighed osv.; thi det er netop det, som overhovedet gjør denne Sag noget vanskelig, at der staaar forskjelige Hensyn overfor hinanden, saa at man maa søge at afveie, hvorvidt man kan gaa i een Retning uden at udsætte andre Hensyn, der ogsaa have deres Berettigelse, for altfor stor Fare. Jeg er altsaa forsaavidt enig med det cærede Medlem i, at det ikke gaar an at Hensyn til abstrakte Righeds- eller Friheds teorier at kaste overbord ethvert Kontrolmiddel, som er nødvendigt for at sikre Samfundet mod den Fare, som kan flyde for Samfundet af en ukontrolleret Omstreifen af mistænkelige Personer, Vagabonder osv. Ikke desto mindre, uagtet jeg altsaa forsaavidt som Overpolitimester her i Landet ikke kan tage mig det nær, hvis den cærede Folkerepresentation skulde votere Forslaget under Nr. 5, som jeg maa betragte som et Tillidsvotum til Politiet her i Landet og altsaa ikke kan modsætte mig, maa jeg dog